

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 lipca 2014 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Aneta Żołnowska

Protokolant: Kalina Pawełko

w obecności oskarżyciela publ. M. W.

po rozpoznaniu w dniu 23 czerwca i 9 lipca 2014 r. sprawy

K. S.

s. W. i H. z domu S.

ur. (...) w O.

obwinionego o to, że:

1) W dniu 11 kwietnia 2014r. o godz. 13:35 w miejscowości K. na ul. (...) kierując pojazdem marki V. o nr rej. (...) nie zastosował się do znaku B-33 ograniczającego prędkość do 40 km/h i przekroczył dozwoloną prędkość o 49 km/h jadąc z prędkością 89 km/h.

- tj. za wykroczenie z art. 92a kw

2) W dniu 11 kwietnia 2014r. o godz. 13:35 w miejscowości K. na ul. (...) kierując pojazdem marki V. o nr rej. (...) nie stosował się do poleceń osoby uprawnionej do kontroli ruchu drogowego.

- tj. za wykroczenie z art. 92§1 kw w zw. z art. 5 ust. 1 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o ruchu drogowym.

3) W dniu 11 kwietnia 2014r. o godz. 13:35 w miejscowości K. na ul. (...) kierując pojazdem marki V. o nr rej. (...) posługiwał się dowodem rejestracyjnym zawierającym dane o spełnieniu przez pojazd wymagań technicznych określonych w przepisach ustawy z dnia 11 marca 2004r. o podatku od towarów i usług, niezgodne ze stanem faktycznym, tj. nie posiadał kratki oddzielającej kabinę pasażerów od bagażnika.

- tj. za wykroczenie z art. 95a kw w zw. z art. 66 ust. 5 Ustawy z dnia 20 czerwca 1997r. Prawo o Ruchu Drogowym i §8 ust. 4 pkt 7 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 31 grudnia 2002r.

ORZEKA:

I. **obwinionego K. S.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów wymienionych w pkt. 2 i 3 i za to z mocy art. **92§1 kw i 95a kw w zw. z art. 9 § 1 kw** skazuje go, zaś na podstawie art. 92§1 kw w zw. z art. 9§2 kw wymierza mu **karę 500,- (pięćset) złotych grzywny;**

II. **uniewinnia obwinionego od czynu z art. 92a kw;**

III. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych **obciąża obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100,- (sto) złotych i opłatą w kwocie 50,- (pięćdziesiąt) złotych, w części uniewinniającej koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny w sprawie :

W dniu 11 kwietnia 2014r. funkcjonariusze Policji K. R. (1) i T. M. (1) dokonywali statycznej kontroli prędkości przy użyciu urządzenia Rapid 2K w miejscowości K.. Stali w zatoce parkingowej około 50 metrów od znaku wyznaczającego początek terenu zabudowanego od strony D..

Około godziny 13.35 K. R. (1) dokonał pomiaru prędkości samochodu m – ki V. o nr rej. (...), który znajdował się jeszcze na odcinku drogi, gdzie obowiązywała prędkość do 90 km/h. Następnie w okolicach początku terenu zabudowanego z wynikiem 89 km/h. Kierujący został zatrzymany do kontroli. Okazał się nim K. S.. Bezpośrednio po zatrzymaniu mężczyzna wysiadł z samochodu i pomimo wielokrotnych poleceń, aby pozostał w pojeździe, nie uczynił tego, twierdząc, iż jest demokracja i policjanci nie mogą mu rozkazywać. Został pouczony o obowiązkach kierującego podczas kontroli drogowej. Po podaniu powodu kontroli i okazaniu pomiaru prędkości, okazał prawo jazdy i dowód rejestracyjny. Nie chciał przekazać funkcjonariuszom dowodu osobistego, pomimo takiego polecenia, twierdził nadal iż nie wsiądzie do samochodu, bowiem musi mieć przekazane dokumenty w zasięgu wzroku, alby funkcjonariusze nie skorzystali z nich biorąc kredyt w banku.

W trakcie kontroli dokumentów okazało się, iż samochód V. jest zarejestrowany jako ciężarowy, a nie faktycznie nie posiadał kratki oddzielającą komorę bagażnika od kabiny. Kierujący nie przyjął proponowanego mandatu w kwocie 900 zł za wykroczenia z art. 92 a kw, 92§1kw i art. 95a kw.

(dowody: wyjaśnienia obwinionego k. 24- 24v, zeznania świadków K. R. k. 24v, T. M. k. 24v, notatka urzędowa k. 5, kserokopia faktury k. 21, kserokopia pokwitowania k. 22, kserokopia dowodu rejestracyjnego k. 23)

Obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu wykroczeń. Wyjaśnił, iż prędkość jego pojazdu okazana mu w trakcie kontroli była prędkością z jaka jechał jeszcze przed terenem zabudowanym. Przyznał, iż nie zastosował się do poleceń funkcjonariuszy aby pozostał w samochodzie, bowiem czuł się jak przestępca. Twierdził, iż rzeczywiście nie posiadał kratki w samochodzie, ale obecnie przepisy tego nie wymagają.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionego w części dotyczącej kontroli pojazdu i jego wyposażenia, bowiem przyznał on wszystkie okoliczności, które jako zarzut zostały zawarte w pkt 2 i 3 wniosku.

Świadkowie przesłuchani w sprawie K. R. i T. M. zgodnie przedstawili przebieg kontroli. Ich wersje są zgodne nie tylko ze sobą i załączoną do akt notatką urzędową sporządzoną bezpośrednio po kontroli, ale również z wyjaśnieniami obwinionego w tym zakresie. W ocenie Sądu zeznania tych świadków z powodów powyższych są wiarygodne. Funkcjonariusze opisali kontrolę bardzo szczegółowo i co do zasadny ich wersja nie została podważona przez obwinionego.

Świadek K. R. (1) dokonywał pomiaru prędkości i stwierdził, iż dokonał go „mniej więcej na wysokości tablicy”. Takie określenie, przy stanowczym twierdzeniu obwinionego, iż z zarzucana mu prędkością poruszał się poza terenem zabudowanym, nie pozwalało Sądowi na uznanie obwinionego winnym popełnienia czynu z art. 92 a kw. W ocenie Sądu okoliczności i miejsce pomiaru prędkości nie pozwalały na wykonanie tej czynności w sposób nie budzący wątpliwości, zarówno kierujących, samego funkcjonariusza, jak i Sądu. Ograniczenie prędkości obowiązuje za znakiem „teren zabudowany” ,więc pojazd którego prędkość jest mierzona musi znajdować się za tym znakiem, a nie „mniej więcej na jego wysokości”. Dodatkowo należy podnieść, iż miejsce kontroli było tak blisko miejsca pomiaru, że nie

pozwalalo na bezpieczne zatrzymanie pojazdu, który przekraczalby znacznie dozwolona prędkość jazdy na terenie zabudowanym (pojazd jadący z prędkością 90km/h, pokonuje odległość 25 metrów w sekundę).

W tym stanie rzeczy, mając uzasadnione wątpliwości co do miejsca dokonania pomiaru prędkości, a co za tym idzie prędkości pojazdu obwinionego na terenie zabudowanym – Sąd uniewinnił obwinionego od popełnienia czynu z art. 92 a kw.

Stan faktyczny ustalony w sprawie nie pozostawia natomiast wątpliwości co do zawinienia obwinionego w zakresie zarzutów z art. 92§1kw i art. 95a kw.

Przedmiotami ochrony określonymi w dyspozycji art. 95a są porządek w komunikacji, a głównie wiarygodność dokumentów w postaci dowodu rejestracyjnego, oraz interes finansowy Skarbu Państwa. Działanie sprawcy tego wykroczenia polega na posługiwaniu się dowodem rejestracyjnym, czyli dokumentem stwierdzającym dopuszczenie do ruchu pojazdu samochodowego zawierającym dane o spełnieniu przez pojazd wymagań technicznych określonych w przepisach ustawy przytoczonej w dyspozycji tego przepisu, które są niezgodne ze stanem faktycznym.

Przepis §8 ust 4 pkt 7 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 31.12.2002r. w sprawie warunków technicznych pojazdów oraz zakresu ich niezbędnego wyposażenia stanowi dodatkowo, iż w samochodzie ciężarowym wewnątrz kabiny kierowcy oraz pomieszczenia przeznaczonego do przewozu osób powinno być oddzielone od przestrzeni ładunkowej trwałą przegrodą o odpowiedniej wytrzymałości z zastrzeżeniem, iż przepis stosuje się do samochodu ciężarowego zarejestrowanego po raz pierwszy po dniu 29 maja 1999 r.;

Ponadto przepisy ustawy - Prawo o ruchu drogowym zobowiązują właściciela pojazdu zarejestrowanego do zawiadomienia starosty w terminie nieprzekraczającym 30 dni o zmianie stanu faktycznego wymagającego zmiany danych zamieszczonych w dowodzie rejestracyjnym. Zdarzenia, o których mowa, są dokumentowane w karcie pojazdu, a odpowiednich wpisów dokonuje starosta.

Odpowiedzialność z art. 95a ponosi więc osoba, która w ogóle nie spełniła ciężącego na niej obowiązku zmian w dowodzie rejestracyjnym. Obwiniony pomimo, iż poruszał się pojazdem, który był zarejestrowany jako pojazd ciężarowy, nie posiadał wyposażenia, które jest konieczne w takich pojazdach. W ocenie Sądu popełnił wykroczenie z art. 95a kw

Przepis art. 92§1kw sankcjonuje nie stosowanie się do znaków i sygnałów drogowych oraz poleceń osoby uprawnionej do kierowania ruchem lub do kontroli ruchu drogowego, którą z reguły jest policjant. Wykroczenie to, mające charakter umyślny lub nieumyślny, może popełnić każdy użytkownik drogi. Polecenie to nakazanie odpowiedniego zachowania, na przykład zatrzymania pojazdu, przestawienia go w inne miejsce itp., wydane głównie ustnie, chociaż może ono przybrać formę gestu. Polecenia i sygnały dawane przez osoby kierujące ruchem powinny być jednoznaczne i zrozumiałe dla osób, dla których są przeznaczone. Organem uprawnionym do kontroli ruchu jest przede wszystkim Policja (art. 129 ust. 1 p.r.d.). W zasadzie zadania Policji w zakresie kontroli ruchu drogowego wykonują policjanci pełniący służbę w komórkach właściwych do spraw ruchu drogowego, posiadający odpowiednie szkolenie w tym zakresie (policjant ruchu drogowego). Inni policjanci mogą wykonywać zadania z zakresu kontroli ruchu drogowego na polecenie kierownika jednostki organizacyjnej Policji lub dyżurnego jednostki (§ 2 ust. 1 i 2 zarządzenia nr 609 Komendanta Głównego Policji z dnia 25 czerwca 2007 r. w sprawie sposobu pełnienia służby na drogach przez policjantów (Dz. Urz. KGP Nr 13, poz. 100 z późn. zm.).

Wykonując kontrolę Policjant jest uprawniony m.in. do : legitymowania uczestnika ruchu i wydawania mu wiążących poleceń co do sposobu korzystania z drogi lub używania pojazdu; sprawdzania dokumentów wymaganych w związku z kierowaniem pojazdem i jego używaniem, zaświadczenia wydanego przez pracodawcę, potwierdzającego zatrudnienie kierującego oraz spełnienie wymagań w zakresie badań lekarskich i psychologicznych, a także dokumentu stwierdzającego zawarcie umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu lub stwierdzającego opłacenie składki tego ubezpieczenia. Zgodnie z § 16 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych w sprawie kontroli ruchu drogowego z dn. 18.07.2008r. uczestnik ruchu jest obowiązany stosować się

do poleceń i sygnałów oraz wskazówek wydawanych przez kontrolującego. W przypadku podania przez kontrolującego sygnału do zatrzymania pojazdu kierujący tym pojazdem jest obowiązany: zatrzymać pojazd; trzymać ręce na kierownicy i nie wysiadać z pojazdu, chyba że zażąda tego kontrolujący; na polecenie kontrolującego: wyłączyć silnik pojazdu i włączyć światła awaryjne.

W ocenie Sądu obwiniony nie zastosował się obowiązków kierującego obowiązujących w trakcie kontroli. Wsiadł z pojazdu i pomimo poleceń funkcjonariuszy do niego nie powracał, nie okazywał do kontroli dowodu osobistego, pomimo takiego polecenia. Swym zachowaniem wypełnił znamiona wykroczenia z art. 92§1kw.

Wymierzając obwinionemu karę za wykroczenia z art. 92§1kw i art. 95 a kw, Sąd miał na uwadze okoliczności obciążające leżące po jego stronie. Jest to przede wszystkim uprzednia karalność obwinionego za wykroczenia w ruchu drogowym. Systematyczność z jaką obwiniony popełnia wykroczenia drogowe, nie pozwoliła na zatarcie wykroczeń drogowych od 1998r. (art. 46§2 kw) Obwiniony był wielokrotnie zatrzymywany do kontroli drogowej, stad też doskonale zdawał sobie sprawę z obowiązków kierującego w takich sytuacjach. Dodatkowo należy podkreślić, iż na niekorzyść obwinionego przemawiać musi aroganckie i lekceważące zachowanie wobec funkcjonariuszy Policji.

Wobec powyższego, w ocenie Sądu kara wymierzona obwinionemu jest adekwatna do stopnia jego zawinienia i społecznej szkodliwości czynów. Tak ukształtowana wpłynie na obwinionego wychowawczo i zapobiegawczo oraz spełni swe zadania w zakresie prewencji ogólnej.

Wobec skazania obwinionego Sąd obciążył go kosztami postępowania i opłatą.